

2. Mõista kohtukulud välja Villeroy & Boch Belgium'ilt.

⁽¹⁾ ELT C 45, 15.2.2014.

Euroopa Kohtu (esimene koda) 26. jaanuari 2017. aasta otsus – Villeroy & Boch SAS versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-644/13 P) ⁽¹⁾

(Apellatsioonkaebus — Konkurents — Keelatud kokkulepped — Vannitoaseadmete ja -sisustuse Belgia, Saksamaa, Prantsusmaa, Itaalia, Madalmaade ja Austria turg — ELTL artikli 101 ja Euroopa Majanduspiirkonna lepingu artikli 53 rikkumise tuvastamise otsus — Hindade kooskõlastamine ja tundliku äriteabe vahetamine — Üks rikkumine — Tõend — Trahvid — Täielik pädevus — Mõistlik aeg — Proportsionaalsus)

(2017/C 104/15)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Villeroy & Boch SAS (esindaja: advokaat J. Philippe)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon (esindajad: F. Castillo de la Torre, L. Malferrari ja F. Ronkes Agerbeek)

Resolutsioon

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Villeroy & Boch SASilt.

⁽¹⁾ ELT C 45, 15.2.2014.

Euroopa Kohtu (esimene koda) 26. jaanuari 2017. aasta otsus (Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Santanderi eelotsusetaotlus – Hispaania) – Banco Primus SA versus Jesús Gutiérrez García

(Kohtuasi C-421/14) ⁽¹⁾

(Eelotsusetaotlus — Direktiiv 93/13/EMÜ — Müüjate või teenuste osutajate ja tarbijate vahel sõlmitud lepingud — Ebaõiglased tingimused — Hüpoteeklaenuleping — Hüpoteegiga tagatud kinnisasja täitemenetlus — Õigustlõpetav tähtaeg — Siseriiklike kohtute ülesanne — Kohtulahendi seadusjõud)

(2017/C 104/16)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Santander

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Banco Primus SA

Kostja: Jesús Gutiérrez García

Resolutsioon

1. Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiivi 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes artikleid 6 ja 7 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus selline siseriikliku õiguse säte nagu 14. mai 2013. aasta seaduse 1/2013 hüpoteeklaenu lepingute võlgnike kaitse tugevdamise, võla restruktureerimise ja sotsiaallüüri kohta (ley 1/2013 de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social) neljas üleminekusäte, millega on tarbijatele – kelle suhtes on algatatud hüpoteegiga tagatud nõude täitemenetlus, kuid mida ei ole enne selle sätte kehtestanud seaduse jõustumise kuupäeva lõpetatud – kehtestatud ühekuuline õigust lõpetav tähtaeg – mida hakatakse arvestama alates selle seaduse avaldamise kuupäevale järgnevast päevast –, et esitada hüpoteegiga tagatud nõude täitemenetluses vastuväide, et lepingutingimused on ebaõiglased.
2. Direktiivi 93/13 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus selline siseriiklik õigusnorm, nagu tuleneb 7. jaanuari 2000. aasta seadusest 1/2000 tsiviilkohtumenetluse kohta (ley 1/2000 de Enjuiciamiento Civil), muudetud 14. mai 2013. aasta seadusega 1/2013 hüpoteeklaenu lepingute võlgnike kaitse tugevdamise, võla restruktureerimise ja sotsiaallüüri kohta (ley 1/2013 de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social), hiljem 28. juuni 2013. aasta kuningliku dekreetseadusega 7/2013, mis käsitleb kiireloomulisi fiskaal- ja eelarvemeetmeid ning meetmeid teadusuuringute, arengu ja innovatsiooni edendamiseks (real decreto-ley 7/2013 de medidas urgentes de naturaleza tributaria, presupuestarias y de fomento de la investigación, el desarrollo y la innovación), ja lõpuks 5. septembri 2014. aasta kuningliku dekreetseadusega 11/2014 pankrotivaldkonna erakorraliste meetmete kohta (real decreto-ley 11/2014 de medidas urgentes en materia concursal), artiklist 207 ja millega keelatakse siseriiklikul kohtul omal algatusel uuesti hinnata lepingu tingimuste ebaõiglust, kui lepingu kõikide tingimuste õiguspärasuse kohta selle direktiivi suhtes on juba tehtud seadusjärgstunud kohtulahend.

Seevastu juhul, kui on olemas üks või mitu lepingutingimust, mille võimalikku ebaõiglust ei ole hinnatud vaidlusaluse lepingu varasema kohtuliku kontrolli käigus, mis on lõpetatud seadusjärgstunud kohtulahendiga, tuleb direktiivi 93/13 tõlgendada nii, et siseriiklik kohus, kellele tarbija on korra kohaselt esitanud vastuväite, peab poolte taotlusel või omal algatusel hindama lepingutingimuste väidetavat ebaõiglust kohe, kui siseriiklikule kohtule on teada selleks vajalikud õiguslikud ja faktilised asjaolud.

3. Direktiivi 93/13 artikli 3 lõiget 1 ja artiklit 4 tuleb tõlgendada nii, et:

- müüja või teenuse osutaja ja tarbija vahel sõlmitud lepingu tingimuse võimaliku ebaõigluse hindamine tähendab, et tuleb kindlaks teha, kas see kutsub esile lepinguosaliste õiguste ja kohustuste olulise tasakaalustamatuse, mis kahjustab tarbijat. Hindamine tuleb läbi viia siseriiklikest õigusnormidest lähtudes, mida pooltevahelise kokkuleppe puudumise korral kohaldatakse; vahenditest, mis on siseriikliku õiguse kohaselt tarbija käsutuses, et teha lõpp seda tüüpi tingimuste kasutamisele; asjaomase lepingu sõlmimise objektiks oleva kauba või teenuse laadist ning lepingu sõlmimisega kaasnevatest asjaoludest;
- kui eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et selline tavaintressi arvutamise valem on puudutav lepingutingimus, nagu on arutusel põhikohtuasjas, ei ole koostatud lihtsalt ja arusaadavalt direktiivi artikli 4 lõike 2 tähenduses, peab ta hindama, kas see tingimus on direktiivi artikli 3 lõike 1 tähenduses ebaõiglane. Seda hinnates peab eelotsusetaotluse esitanud kohus nimelt võrdlema selles tingimuses ette nähtud tavaintressi määra arvutusvalemit ning sellest tuleneva määra tegelikku summat tavaliselt kasutatava arvutusvalemi ja seadusjärgse intressimääraga ning ka intressimääraga, mida turul kohaldatai põhikohtuasjas arutusel oleva lepingu sõlmimise kuupäeval nende laenude puhul, mis summa ja kestuse poolest sarnanevad vaatlusaluse laenulepingu summa ja kestusega, ning
- mis puudutab tingimust laenulepingu ülesütlemise ja laenu kohese tagastamise nõudmise kohta piiratud ajavahemikul võlgniku kohustuste täitmata jätmise tõttu, siis peab eelotsusetaotluse esitanud kohus eelkõige hindama, kas kaupleja võimalus nõuda kogu laenu tagasimaksmist sõltub tarbija poolt mingi sellise kohustuse täitmata jätmisest, mis on oluline lepinguline kohustus; kas selline võimalus on ette nähtud juhtudel, mil täitmata jätmine on piisavalt tõsine võrreldes laenulepingu kestuse ja summaga; kas selline võimalus kaldub kõrvale lepinguliste erisätete puudumisel selles valdkonnas kohaldatavatest üldnormidest ning kas siseriiklik õigus näeb ette piisavad ja tõhusad vahendid, mis võimaldavad tarbijal, kelle suhtes sellist tingimust kohaldatakse, leevendada laenu sellise tagasinõudmise mõju.

4. Direktiivi 93/13 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus kohtu poolt antud tõlgendus sellisele siseriikliku õiguse sättele, mis reguleerib laenulepingu ennetähtaegse ülesütleamise ja laenu kohese tagastamise nõudmise tingimusi ja milleks on seaduse 1/2000 (muudetud dekreetseadusega 7/2013) artikli 693 lõige 2, millega keelatakse siseriikliku kohtul, kes tunnistas selle lepingutingimuse ebaõiglaseks, seda tingimust tühisteks tunnistada ja seda mitte kohaldada, kuna ettevõtja seda tingimust tegelikult ei kohaldanud, vaid järgis selle siseriikliku õiguse sättega ette nähtud tingimusi.

⁽¹⁾ ELT C 421, 24.11.2014.

Euroopa Kohtu (kolmas koda) 9. veebruari 2017. aasta otsus (Supreme Courti eelotsusetaotlus – Iirimaa) – M versus Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General

(Kohtuasi C-560/14) ⁽¹⁾

(Eelotsusetaotlus — Vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanev ala — Direktiiv 2004/83/EÜ — Miinimumnõuded, mida kolmandate riikide kodanikud ja kodakondsuseta isikud peavad täitma, et saada pagulase staatus — Täiendava kaitse taotlus — Pärast pagulasseisundi tunnustamise taotluse rahuldamata jätmist esitatud täiendava kaitse taotluse siseriikliku läbivaatamismenetluse nõuetekohasus — Õigus olla ära kuulatud — Ulatus — Õigus suulisele vestlusele — Õigus kutsuda tunnistajaid ja viia läbi nende risküsitlus)

(2017/C 104/17)

Kohtumenetluse keel: inglise

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Supreme Court

Põhikohtuasja pooled

Hageja: M

Kostjad: Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General

Resolutsioon

Õigus olla ära kuulatud – nii, nagu see on kohaldatav nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/83/EÜ (miinimumnõuete kohta, mida kolmandate riikide kodanikud ja kodakondsuseta isikud peavad täitma, et saada pagulase või muul põhjusel rahvusvahelist kaitset vajava isiku staatus, ja antava kaitse sisu kohta) raames – ei nõua põhimõtteliselt, et juhul, kui sellised siseriiklikud õigusnormid, nagu on kõne all põhikohtuasjas, näevad vastavalt pagulasseisundi tunnustamise taotluse ja täiendava kaitse taotluse läbivaatamiseks ette kaks eraldiseisvat ja üksteisele järgnevat menetlust, tuleb täiendava kaitse taotlejale võimaldada seoses tema taotlusega suuline vestlus ja anda talle õigus kutsuda selle vestluse käigus tunnistajaid või viia läbi nende risküsitlus.

Suuline vestlus tuleb siiski korraldada juhul, kui pädeva ametiasutuse valduses olevatest andmetest või isiklikust või üldisest olukorrast, milles täiendava kaitse taotlus on esitatud, tulenevad spetsiifilised asjaolud muudavad selle vajalikuks, et asjaomane taotlus kõiki asjaolusid teades läbi vaadata; seda peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus.

⁽¹⁾ ELT C 81, 9.3.2015.